03/11/2020

“Ο λόγος Του, η ζωή μου”

/ Αγιορείτικα

Του Αρχ. Βαρθολομαίου, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής του Εσφιγμένου

Όλη την νύχτα οι ψαράδες προσπαθούσαν να πιάσουν κάτι στα δίχτυα τους, μάταια, όμως. Εκείνη την νύχτα δεν μπορούσαν να πιάσουν τίποτα.

Απογοητευμένοι, αφού ξημέρωσε, παίρνουν τον δρόμο της επιστροφής με το πλοιάριό τους, να βγουν στην στεριά.

Στα πρόσωπα τους ζωγραφισμένη έντονα η κόπωση όλης της νύχτας αναμεμιγμένη με την στεναχώρια. Η απελπισία τούς κυρίευσε. Τίποτα δεν μπορούσε να τους αλλάξει πλέον την διάθεση, γιατί όλη την νύχτα «επίασαν ουδέν».

Μέσα στο σύννεφο της απελπισίας τους ακούστηκε μια γνώριμη φωνή, η οποία ήταν το φάρμακο, που θα διέλυε αυτό το σύννεφο.

Ήταν ο Ιησούς, ο Οποίος ενώ γνώριζε την κατάστασή τους, τους ζήτησε, αν έχουν κάτι να φάει. Ήθελε άραγε να τους αυξήσει την λύπη; Ήθελε να τους ξύσει την πληγή τους; Τίποτα δεν έπιασαν, παρά τον κόπο όλης της νύχτας.
Αφού Του απάντησαν αρνητικά, Αυτός συνέχισε λέγοντάς τους να ρίξουν πάλι τα δίχτυα.

Τι ζητούσε άραγε από τους ταλαίπωρους ψαράδες; Τους περιέπαιζε; Δεν τους λυπόταν άραγε, βλέποντας την αξιολύπητη κατάστασή τους; Γιατί επέμενε να τους ζητά κάτι το οποίο ήξεραν και οι ίδιοι ότι ήταν αδύνατο;

Ο Ιησούς ήθελε να τους διαλύσει το σύννεφο της απελπισίας, γεμίζοντάς τους με αισιοδοξία. Η φωνή Του ήταν για τους πονεμένους ψαράδες φάρμακο ελπίδας.
Η γλυκιά φωνή του Διδασκάλου, που έδινε πάλι ελπίδα στην απελπισία τους.
Γι' αυτό Του φώναξε ο Πέτρος «επί τω ρήματί σου χαλάσω τω δίκτυον». Θα ρίξω πάλι τα δίχτυα μου επειδή το λες Εσύ.
Ο λόγος Του ακούστηκε σαν προσταγή. Ήταν όμως φάρμακο. Εξαφανίστηκε η απελπισία, η λύπη, η απόγνωση μόνο με τον λόγο Του.

Η εμπιστοσύνη στον λόγο Του ανταμείφθηκε με τέτοια ποσότητα ψαριών, ώστε κινδύνεψαν να σχιστούν τα δίχτυα από το πλήθος των ψαριών.

Διαχρονική η ευαγγελική περικοπή, αλλά και πιο επίκαιρη από ποτέ.
Σύννεφα απελπισίας μας έχουν κυριεύσει. Η απόγνωση, η λύπη, η απελπισία μας έχουν φέρει σε απόγνωση. Αδιέξοδο πλέον η ζωή μας. Με κατεβασμένα τα κεφάλια, κατάκοποι ψυχολογικά, φαντάζει αδύνατο να υπάρχει ελπίδα σωτηρίας.
Ό,τι και να να κάνουμε δείχνει αδιέξοδο. Μόνο εχθρούς βλέπουμε γύρω μας. Κάτι λείπει από την ζωή μας και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτήν την κατάσταση.

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε τι μας λείπει; Αυτό που μας λείπει είναι ο Ιησούς, ο Οποίος είναι μονίμως εκεί, στην «ακρογιαλιά» και μας περιμένει. Έχουμε φύγει από κοντά Του. Βρεθήκαμε μέσα στην θάλασσα της ζωής μας και Τον ξεχάσαμε. Αυτός, όμως, μας φωνάζει συνεχώς: «παιδιά μου, έχετε κάτι...; Τίποτα, δυστυχώς, δεν έχουμε. Τι μας ζητάει; Απλά πράγματα και κατανοητά από όλους. «Αγαπάτε αλλήλους», «ειρήνη υμίν», «χαίρετε».
Αυτό μόνο μας ζητάει, να καλλιεργήσουμε μεταξύ μας την αγάπη, να ειρηνεύουμε και να έχουμε μέσα μας την χαρά. Να είμαστε πράοι και ταπεινοί, όπως είναι ο Ίδιος.
Η πνευματική μας κατάσταση, όμως, είναι πολύ χαμηλή, άρα και η απάντησή μας είναι αρνητική.
Αυτός, όμως, επιμένει. Μας αγαπάει και επιμένει. Μας καλεί «να ξαναρίξουμε τα δίχτυα μας», δηλαδή, παρά την αποτυχία μας, να προσπαθήσουμε πάλι από την αρχή. Μας καλεί να Τον θυμηθούμε και να ακούσουμε την φωνή Του.
Ο λόγος Του ακούγεται σαν προσταγή, γιατί είναι φάρμακο στο αδιέξοδο που βρισκόμαστε. Αν δεν ξεκινήσουμε από τον εαυτό μας την προσπάθεια δεν αλλάζει τίποτα.

Ας πούμε και εμείς σαν τον Πέτρο το «επί τω ρήματί σου...», δείχνοντας εμπιστοσύνη στον λόγο Του, αν θέλουμε πραγματικά να ζήσουμε με ελπίδα, με

αισιοδοξία, αν θέλουμε να γευθούμε την χαρά που μας προσφέρει ο Ίδιος.